

Reisverslag Roemenië reis 26 nov. - 3 dec. 2024

Het was de bedoeling om met 7 personen op reis te gaan: Jan en Corrie vd. Made, Wim Kardux, Jan Maliepaard, Marten Baan, (Marten kon vanwege de gezondheid van zijn vrouw liesbeth niet mee) André en Jolanda vd. Linde. Om 11.00 uur verzamelen we bij Jan en Corrie thuis. Maar om 8.15 belde Jan op om te vertellen dat hij bij de huisarts was en door de ambulance opgehaald zou worden. Dat was schrikken, wat nu? de reis annuleren of toch gaan? We zijn naar het huis van Jan en Corrie gegaan, waar zoon Arjan was. De papieren lagen gereed, en als het even kon zouden ze ons nareizen. Arjan heeft met ons psalm 84 gelezen en met ons gebeden voor een goede reis. Ipv. met 6 personen zijn we met 4 personen richting Eindhoven vliegveld gegaan. Vol vragen komt het allemaal wel goed? Maar de HEERE gaat met ons mee en weet van al de zorgen af. Vier uur vlogen we richting CLUJ en na een voorspoedige vlucht kwamen we aan. Petru stond op ons te wachten, het was een hartelijk weerzien. Petru had voor ons een 8 persoons Volkswagen busje gehuurd. Na wat gegeten te hebben zijn we naar Casa Boca, het hotel waar we de hele week verblijven gereden. Nog even gebeld met Jan en Corrie, gelukkig mocht hij die middag naar huis maar mag voorlopig niet vliegen.

Dag 2 woensdag 27 november

Op het programma stond 8.00 uur ontbijt daarna naar Uioara. Het werd een hartelijk welkom. Pastor Husar, Nicusor en Corina zaten al op ons te wachten. Livia de vrouw van Pastor Husar zat boven in haar kamer. We zijn gelijk gaan videobellen met Jan en Corrie. Dat was echt prachtig om te zien. Even later kwam Nelutu nog gedag zeggen. Met z'n allen hebben we koffie gedronken en hebben we een bezoek gebracht aan het winkeltje Tabita waar Yudka in de winkel stond. Ook hebben we nog een bezoek aan de loods gebracht die er heel netjes uit zag. Bij beiden was goed te zien dat er lange tijd geen vrachten zijn aangekomen. We zijn met z'n allen inkopen gaan doen bij de penny om voor de kinderen zakjes te maken. Er zat in: een sinaasappel, pakje drinken, koekje, chocolade reepje, en een paar snoepjes. In de kerk in Uioara hebben we de zakjes gemaakt. Totaal 167 zakjes. 35 zakjes hebben we meegenomen voor in het kerkje in Veseus (nieuw kerkgebouw) waar we naartoe zijn gereden. De kinderen stonden al voor in de kerk om voor ons te zingen, zo mooi om te zien. Dochter van Samir begeleidde het kinderkoor. Tot slot met elkaar gebeden en de zakjes uitgedeeld. Precies genoeg. Na gegeten te hebben zijn we weer naar ons hotel gegaan, nog een rondje buiten gelopen, en nog even met Jan en Corrie gebeld.

Dag 3 donderdag 28 november

Na het ontbijt kwam Petru naar ons hotel om ons mee te nemen, voor een stadswandeling door Cluj. Wat hebben we mooie gebouwen en kerken (zelfs van binnen) gezien. Petru wist heel veel over de stad te vertellen. Door allerlei straten en steegjes hebben we gelopen en zijn we nog ergens een bakje koffie gaan drinken. Na afloop is Petru naar huis gegaan en zijn wij met z'n vieren op weg gegaan naar Gherla. Naar dominee Cornel en zijn vrouw Adela. Bij aankomst was ook Emma de dochter thuis. We zijn gelijk gaan videobellen met Jan en Corrie. Bakje koffie gedronken daarna samen met ds. Cornel naar de Lidl om boodschappen te halen. Het was de bedoeling om 20 boodschappentassen te vullen en uit te gaan delen. Dat is altijd zo leuk om te doen. Buiten bij het busje zijn de tassen gevuld. We zijn eerst nog even bij het winkeltje binnen geweest van Ds. Cornel. Patricia, de dochter, stond in het winkeltje. Nog wat spulletjes gekocht voor de kleinkinderen. Daarna op pad, als eerste naar de blinde mevrouw, die het zo fijn vond dat we langs kwamen. Ook een goede vriend, de man die zo goed accordeon kan spelen, was bij haar op bezoek. Het was zo'n hartelijk weerzien, Een voor een haalde ze de boodschappen uit de tas en vertelde precies wat het was. Na afloop hebben we met elkaar gebeden. En zijn we naar het volgende adres gereden. Dit was het gezin boven op de berg, waar we eigenlijk niet weten met hoeveel personen ze er wonen. De zoon van 19, meisje is 16 heeft nu al twee kinderen, ze wonen wel in een apart huisje op het erf. Als je om je heen kijkt kun je niet geloven dat je zo kunt leven. Een mevrouw uit de Vroonlande in Dirksland heeft een prachtig setje gebreid, een jurkje, sokjes, knuffeltje, mutsje, dat we aan het meisje gegeven hebben voor haar dochtertje. Snel een paar foto's gemaakt. We vragen wel eerst altijd of we foto's mogen maken, niet iedereen vindt dat fijn, wat ook begrijpelijk is. Tassen uitgedeeld en verder op weg naar onze vriendin Sari, maar het was die dag een beetje regenachtig en de bus bleef in de modder vast zitten. Het was ook erg steil. Met man en macht duwen en gelukkig zaten we niet meer vast. Wat vond ze het fijn dat we weer in haar huisje kwamen om haar te begroeten. Sari dankte eerst de HEERE daarna ons voor de boodschappen. Het busje weer in en naar het volgende adres. Dat was het kamp waar Troya en Ludovica woont, niet zo'n heel vriendelijk kamp. Ook op dit kamp zijn er problemen oa; met jongeren en ook ouderen die geen drugs kunnen kopen gaan plastic snuiven, wat natuurlijk ontzettend gevaarlijk is. Bij aankomst kwam Troya ons al tegemoet lopen en had ik al snel in de gaten dat er toch wel een beetje een ander sfeertje was. Er stonden buiten al wat vrouwen te bekvechten. En zeker een zigeuner heeft nogal wat temperament. Jan bleef in het busje zitten, met de motor draaiend en de lichten aan. Meestal blijft de zoon van Troya bij het busje staan wachten tot wij terugkomen, maar hij was er niet. Er wonen op dat kamp niet zo heel veel Christenen, dat is voor hen die er wel wonen soms heel moeilijk. Na drie tassen te hebben uitgedeeld, oa: ook bij Paul met z'n gezinnetje, ook een jonge man met twee jonge kinderen z'n vrouw had hem al jaren geleden verlaten, kwam de kleinzoon van Troya naar binnen gestormd en vertelde tegen z'n oma dat er buiten een grote ruzie was. Ds. Cornel zei dat we gelijk weg moesten achter hem aan. We hoorden al gekletter, er werd al met dingen gegooid . Buiten was het een hele drukte en een grimmige sfeer, we moesten er doorheen om naar het busje te gaan. Er werd met stokken gezwaaid. Snel het busje in waar Jan nog stond te wachten, die ook zei het is niet veilig hier, er kwamen al een paar keer jongens bij het busje kijken maar omdat er iemand in zat liepen ze weg. We zaten net in het busje toen er met hoge snelheid een auto kwam aangereden, die stopte bij de hele groep er stapte iemand uit maar werd gelijk in elkaar geslagen. Echt vreselijk om te zien, kinderen liepen te huilen en te gillen. Later die avond belde Troya naar ds. Cornel om te vertellen dat er drie soort ME

busjes zijn geweest en twee ambulances. Drie personen moesten naar het ziekenhuis met steekwonden, gelukkig waren we op tijd weg. De HEERE heeft ons wonderlijk gespaard. Nog op een laatste adres zijn we tassen gaan uitdelen, het was al donker, ze waren niet thuis. Hier mochten we geen foto's maken. Wel bij Corina in huis, zij houdt overzicht over de andere hutjes. Er wonen vier gezinnen, maar het ene gezin wil niets met de kerk en geloof te maken hebben. We hebben de boodschappentassen voor de andere bewoners achter gelaten. Bij ds. Cornel hadden we in het kerkje ook nog wat tassen achtergelaten die hij nog aan enkele gemeenteleden zou uitdelen. Het was een dag vol emoties. Met het gezin van Ds. Cornel zijn we nog uit eten geweest en hebben we getrakteerd, omdat de volgende dag Ds. Cornel jarig was hebben we buiten nog voor hem gezongen. Na afscheid te hebben genomen gingen we terug naar het hotel. Voor het slapen nog even een rondje buiten gelopen om de dag nog even door te nemen.

Dag 4 Vrijdag 29 November

Op tijd uit bed en ontbijten en na het ontbijt richting Uioara de sus. Petru ging weer met ons mee. Aangekomen bij het kerkje stonden Nicusor, Corina en Nelutu al op ons te wachten. We zijn naar de Penny in Ocna Mures geweest om boodschappen te doen. Daarna terug naar het kerkje gereden, eerst een bakje koffie gedronken en al de boodschappen uitgestald zodat we een voor een de boodschappen in de tas konden doen. Voor 20 personen hebben we boodschappentassen gevuld. Dat is altijd zo leuk om te zien. Eerst al de boodschappen halen, uitrekenen welk bedrag we zitten, dan met volle karren naar de kassa, waar niet iedereen even blij is met ons. Dan inladen, uitladen alles bij elkaar zetten en alles in de tassen doen. We hebben nogal eens dat we niet goed uitkomen. En dan het uitdelen, dat is het mooiste om te doen. Voor de kinderen hadden we nog zakjes gemaakt. Voor het eerst

zouden we naar een nieuw kamp gaan in Gabud daar wonen 7 gezinnen wat allemaal familie van elkaar is. Toen we aankwamen werden we al opgewacht. We wilden gelijk al gaan uitdelen maar werden tegengehouden door een man die een beetje het hoofd van het kamp was. Eerst moesten we naar zijn huisje komen om te bidden en te danken dat wij uit Holland naar hen toe kwamen om boodschappen uit te delen. Het was een klein hutje waarin hij woonde met vrouw en negen kinderen waarvan het jongste kindje het syndroom van down had. Ontroerend om zo te zien heel weinig geld, dus bijna geen eten, binnen lag er een stuk zeil op de kale, koude grond. Onvoorstelbaar en dan moest de winter nog komen, varkens liepen buiten maar moesten 's avonds naar binnen want het kon wel eens gebeuren dat er een beer uit de bergen naar het kamp kwam. Maar de gastvrijheid is zo bijzonder in ieder huisje mochten we kijken, ook al zaten onze schoenen onder de modder. Na de boodschappen en zakjes voor de kinderen te hebben uitgedeeld, verlieten we erg onder de indruk het kamp. Terug naar Uioara namen we afscheid van onze vrienden en zijn we met Petru naar de bergen gereden. Onderweg sneeuwde het een beetje, we eindigden in een prachtig skigebied. Snel een paar foto's gemaakt en nog in een restaurantje wat gedronken en teruggereden, het begon al schemerig te worden en we hadden nog een flinke rit voor de boeg. Na wat te hebben gegeten, weer terug naar het hotel. Nog even gebeld met Jan en Corrie, en na een dag vol indrukken proberen te gaan slapen.

Zaterdag 30 November

Op deze dag was de planning om naar Mihesu te gaan. Petru kwam weer naar ons hotel om met ons mee te gaan. We zouden kinderen ontmoeten uit de buurt van Mihesu. In het gebouwtje waar kerk gehouden wordt en de kinderen bij elkaar komen om te zingen en bijbelonderwijs te krijgen. Christie heeft daar de leiding met Florian en Cornel. Ze steken daar heel veel tijd in, ook zijn het lange afstanden die ze moeten rijden om naar de kerk te gaan. De kinderen krijgen als ze daar komen wat drinken en wat te eten. Weer een lange rit door een prachtig landschap, langs de kant van de weg zagen we nogal wat mensen een varken slachten. Gewoon op de grond wat stro en daar lag het varken en bij andere mensen hing hij op zijn kop. Weer andere waren bezig om het vel te schroeien met een brander. (Zou bij ons niet gebeuren maar daar kan dat allemaal). De mensen hebben dan weer een lekker stukje vlees. Toen we aankwamen zaten de kinderen al op ons te wachten. Ook de weduwe vrouw Annika die beheerster is van het gebouwtje. Annika kreeg nog een mooi gebreide deken overhandigd door Wim die de deken had gekregen van iemand uit Ouddorp. Daar horen natuurlijk weer foto's bij. Zodat we ze bij terugkomst kunnen laten zien. De kinderen zongen liederen en lazen wat voor uit de bijbel. Wij hebben nog zakjes uitgedeeld en weer precies genoeg. Na het bezoek zijn we richting een nieuw kamp Valeni gereden. Wat is Roemenië toch een prachtig land, met bergen en heuvels oneindig groot. Aan de ene kant arm en aan de andere kant rijk. Daar bedoel ik ook mee arm wat betreft hun huis, eten, spullen enz. Maar toch ook rijk wat betreft hun geloof, daar kunnen wij wel een voorbeeld aan nemen. Aangekomen in Valeni kwamen we bij een huisje dat niet zo groot was, een gedeelte werd gehouden om te slapen, koken en te leven, ze wonen er met zeven personen. Moeder, vader (is schaapherder en vier weken van huis en dan een week thuis voor niet zo heel veel geld) zoon die doofstom is nog een zoon die met vrouw en baby van een paar weken ook inwoont en nog twee kinderen. Het andere gedeelte is ingericht met een tafel en wat banken langs de zijanten waar kerk gehouden wordt. Onvoorstelbaar zo weinig hebben en toch een gedeelte afstaan om kerk te houden. Op de tafel stond drinken, koekjes en fruit waar we van mochten pakken. Bijna geen geld en toch zo gastvrij. Na met elkaar gedankt en gebeden te hebben vertrokken we weer. Toch weer onder de indruk van alles. Wat hebben wij dan toch veel om dankbaar voor te zijn. We vinden alles zo gewoon. Maar dat is het niet. Pastor Husar en de rest van de mannen gingen hun eigen weg. Deze middag hebben we besloten om naar de zoutmijn Salina Turda in Turda te gaan. Wim en ik waren er al eens meer geweest, maar het blijft mooi. Mensen en kinderen die last van hun luchtwegen hebben komen daar ook. Na alles te hebben gezien zijn we richting Cluj gereden. En hebben we Petru en Rodica (zijn vrouw) uitgenodigd om uit eten te gaan. We hebben gekozen voor de chinees. Na het eten weer naar het hotel en nog een wandeling gemaakt. In de stad was een lichtshow, je kon vanaf het hotel de gekleurde lichtstralen zien in de lucht.

Zondag 1 December

Al op tijd ontbijten want er stonden drie kerkdiensten op het programma voor vandaag. Als eerste weer naar Mihesu waar we gister ook nog geweest zijn. Het huisje zat vol met ouderen en kinderen. Het was een prachtige dienst, Wim hield in het Nederlands een korte meditatie en Petru vertaalde dat in het Roemeens. Wij zongen psalm 121 vers 1 en 4. 'k sla d'ogen naar 't gebergte heen en de Heer zal u steeds gadeslaan. Ook het lied Wat de toekomst bringe moge. De kinderen zongen ook liederen uit volle borst mee die ze geleerd hadden. Een paar kinderen mochten ook nog wat opzeggen. Ook de vrouw die we gister ontmoet hadden in Valeni was in de kerk met enkele kinderen. Zij knielde neer voorin de kerk en Pastor Husar gaf haar de zegen. Dat betekent dat zij graag bij de gemeente wil horen. Zo ontroerend om te zien ook nog bij twee kleine kindjes uit de gemeente. Er werd eerst een paar druppels soort olie op het voorhoofd gedaan, daarna kregen ook zij de zegen. Na de dienst die toch al snel twee uren duurt, hebben we afscheid van allemaal genomen en zijn we op weg gegaan naar Taureni. Dat is de plaats waar we een nieuw kerkje hebben gebouwd. De opkomst was niet heel erg groot. Dat komt ook omdat de mannen uit Taureni veel naar het buitenland gaan om daar te werken. De vrouwen en kinderen blijven thuis. Maar ook omdat er in Mihesu en Valeni ook kerkdiensten worden gehouden. Het was niet fijn om te zien dat er maar zo weinig naar de kerk komen. Toch werd ook hier de meditatie gehouden en liederen gezongen. Ook hier weer afscheid genomen en op weg naar Uioara. De kerk zat zo vol dat de kinderen uit de kerk gehaald werden en in de gang op de trap moesten zitten. Deze kerkdienst is altijd zo bijzonder. De jongeren zingen liederen, de kinderen, er worden meditaties gehouden en er wordt gebeden. Als er iemand

ergens mee zit in de gemeente of zorgen heeft, wordt er hardop gebeden en heel de gemeente bidt mee. Dan kun je niet beschrijven wat er door je heen gaat. Dat moet je meegemaakt hebben. Ook hier hield Wim de meditatie en zongen wij. Ook de roemenen zingen prachtige liederen (anders als bij ons, maar met volle overtuiging). Na de dienst kregen alle kinderen nog een snoepzakje. En weer precies genoeg, nog een paar over zelfs. Altijd als we aantallen doorkrijgen dan maken we er veel te weinig. Nu dachten we: we doen er 100 extra en jawel hoor bijna op. Ook hier weer afscheid genomen van de mensen in de kerk. Wij kregen na afloop nog een maaltijd aangeboden door Nicusor. Boven de kerk stond alles klaar en hebben we heerlijk gegeten. We reden weer terug naar ons hotel in Cluj. Weer veel om over na te denken.

Maandag 2 December

Het was eerst de bedoeling dat de vergadering, die vandaag op de planning stond, om 11.00 uur begon. Maar werd zoals gewoonlijk toch weer veranderd en werd pas om 13.00 uur. Petru was toch op tijd naar ons hotel gekomen en Wim stelde voor om met ons door het park van Cluj te lopen richting Belvedere hotel. Dat ligt boven op een heuvel. Heel wat traptreden moesten we naar boven lopen. Maar het uitzicht was geweldig. Bakje koffie, gedronken in het restaurant en weer terug naar de parkeergarage waar ons busje stond. We reden richting Uioara waar we de vergadering in het kerkje houden. Aanwezig waren: Pastor Husar, Nicusor, Nelutu, Florian, Cornel, Christie, Petru en Ds. Istvan Lorincz. (Hongaarse dominee spreekt Roemeens, Engels en ook Nederlands) Dat is voor ons wat makkelijker. Het was een lange vergadering waar heel veel besproken werd en aan het

einde van de vergadering nog heel veel dingen onduidelijk zijn. Als laatste meegegeven aan allemaal

1 Petrus 5 vers 7 Werpt al uw bekommernis op Hem want Hij zorgt voor u. Toch wel een beetje met een dubbel gevoel hebben we afscheid van allemaal genomen. Wat zal de toekomst brengen? Met elkaar nog gegeten en daarna koffers inpakken. De laatste avond in Cluj.

Dinsdag 3 December

Op tijd uit bed, voor de laatste keer ontbijten in het hotel. Alles opruimen en op weg naar de Foundation van Petru en Rodica. Op de markt nog een bos bloemen voor Rodica gekocht. Rozen uit Nederland hoe grappig is dat. Koffie gedronken, met wat lekkers erbij en nog een rondje door de foundation gedaan. Gebeden met elkaar voor een behouden thuiskomst. En weer afscheid genomen. Om 10.30 vertrokken wij naar het vliegveld waar om 13.40 uur onze vlucht zou gaan. Alles liep voorspoedig en na een goede vlucht kwamen we weer veilig aan in Eindhoven. Nu nog een rit naar Middelharnis waar we afgesproken hebben bij Jan en Corrie. We werden al opgewacht met koffie en daarna nog lekker soep gegeten. Nog nagepraat over de reis. En weer richting huis, alles uitpakken, wassen. Het was weer een geweldige reis. Veel mooie dingen gezien, veel armoede, veel verdriet maar ook veel blijdschap en dankbaarheid. Hallelujah!

